

„Wannéer komt-ie?” vroeg Suze met angstige ogen.

„Dat weet ik niet, hij zou weleens aanlopen”.

„God, jij vraagt nou iedereen maar direkt”, wrevelde ze weer, onbegrijpelijk voor Nico.

„Vragen — vragen, 't is over zaken, dus zo'n famieljare uitnodiging is het niet”, werd hij nu óók knorrig.

„Nou ja, wat moet die meneer Eckstein nu juist komen, kan dan een ander je haver niet onderzoeken?”

„Als ik het nu toch toevallig met hem erover had...”

„Och — 't zijn zaken, 't gaat mij ook niet an”, gaf ze nu weer luchtig toe; maar haar ogen dwaalden onrustig.

Daar hadt je 't nu al. Moest die stomme Nico hem juist gaan inviteren; had ze noch kans hem te ontmoeten of dat hij naar haar vroeg en ze had nu net zitten praten of ze hem niet kende. En Eckstein-zelf, hij, de ridder harer eenzame gedachten, hij, hij — hoe moest ze ooit weer voor hem verschijnen na haar gedrag van gisterenavond?

In zijn jeugd was Maurice een wilde jongen met afwisselende buien van stille melancholie. Hij zocht, hoewel onbewust, en had zijn hele leven gezocht. Er waren ogenblikken geweest, dat het tot zijn bewustzijn was doorgedrongen, dat hij wíst te zoeken en méénde te weten wát. Dan had hij, als jongen, stil op de grond gelegen met kloppende slapen en had hij gewoeld en gewarrelt rond in zijn brein naar het grote, dat hij in zich voelde en dat hij zeker doen zou. Maar het verdween spoedig tegen de nuchtere werkelijkheid en hij bespot-lachte zich-zelve en schold op zijn verwaande onmacht.

Vlot en zonder moeite liep hij het Gymnasium af en zou — zoals sinds zijn geboorte bepaald was — zijn vader opvolgen als bestuurder van hun landerijen. Niemand, zelfs hij niet, had aan doorstuderen gedacht, zó natuurlijk was het, dat hij naar Werendorp zou gaan, waar hun bezittingen lagen en zijn vader woonde.

Toen hij getrouwd was en zijn verlieftheid spoedig voorbij, dompelde hij zich bij tussenpozen in litteratuur of muziek. Ook studeerde hij bij vlagen zijn lievelingsvak, paedagogie, waarover hij zelf een werkje in het licht gaf. Maar nooit vond hij blijvend bevrediging. Toch gelukte het hem vaak dat zoekende, dat onvervulde in hem weg te schuiven, dan was hij een krachtige praktische persoonlijkheid, een man van beginselen, één, die weet wat hij wil.

De eerste dagen na het feest schrok Suze op bij iedere bel; maar toen de hele week verstreek en ook de volgende zonder dat 't gevreesde gebeurde, voelde zij zich volkomen gerust: hij was zijn afspraak met Nico vergeten, hij kwam niet meer. En naast de verlichting voelde zij een heel klein vleugje spijt, dat zij zelve niet erkende.

Op 'n morgen, dat ze volstrekt niet meer er aan dacht, werd er tegen half elf gescheld en bracht Sanne haar, nietsvermoedende, een kaartje:

Maurice Eckstein

Werendorp.

„Waar is mijnheer, waar is hij?”, vroeg ze gejaagd, toen ze even sprakeloos-verschrikt op de naam had gestaard.

„Hij staôt noch veur in de vestibule”.

„Zeg, zeg, dat burgemeester niet thuis is; als mijnheer misschien een oogenblik wachten wil, laat hem dan in de salon, maar nièt hier, hoor”.

„Jewel mevrau”.

Gespannen luisterde ze hoe Sanne haar boodschap deed: manne-stappen achter Sannes slofgangetje, de deur van de salon ging open en dicht.

„Hij zal wel eve wachte”, kwam de meid noch zeggen.

Suze bedacht of het niet onbeleefd was hem alleen te laten; maar hij kwam voor haar man, zij had er niets mee te maken. En ze wilde hem niet zien, in géén geval, dan desnóóds onbeleefd.